

CAPITOLUL I

Cum s-a pripășit bătrânul lup de mare la „Amiral Benbow”

Squire¹ Trelawney, doctorul Livesey și alți câțiva gentlemeni m-au îndemnat să înșir pe hârtie tot ce știu despre Insula Comorilor. Ei sunt de părere să povestesc de la început până la sfârșit istoria, fără a ascunde niciun amănunt, afară de poziția geografică a insulei. În vremea de față consider cu neputință a-i arăta coordonatele, deoarece comorile se păstrează și acum acolo. Iată-mă, deci, că pun mâna pe pană și, uitând că ne aflăm în anul 17..., mă întorc cu gândul la vremea când tatăl meu mai ținea hanul cu firma „Amiral Benbow”², iar într-o bună zi s-a pripășit la noi marinarul cel bătrân și sinead, cu fața brăzdată de urma unei vechi lovituri de sabie.

Ca azi îl țin minte cum s-a apropiat cu pas greoi de ușa noastră, însoțit de un hamal, care-i ducea lada cocotată pe-o roabă. Marinarul era un bărbat înalt și voinic, cu mers legănat de urs și cu fața arsă de soarele tropicelor. Părul, prins în coadă și mirosind tare a păcură, îi cobora până la gulerul slinos al caftanului, care mai păstra o vagă culoare albăstrie. Avea niște mâini cioturoase, pline de zgărieturi și cicatrice, cu unghiile negre și roase, iar vârca ce-i brăzda fața era roșie-lucioasă, oribilă la vedere. Mai țin minte că necunoscutul s-a oprit, a privit o vreme la apele golfului, tot săsăind printre dinți o melodie, și a prins să-i zică deodată un vechi cântec marinăresc, pe care l-am auzit apoi de nenumărate ori din gura lui:

*Lada mortului cea grea,
Iu-hu-hu, și-un șip de rom!
Cinspe hândrăldi ținea,
Iu-hu-hu, și-un șip de rom!*

Avea un glas dogit, de bătrân, care scârțâla ca o pârghie de cabestan³.

¹ Squire, titlu dat moșierilor în Anglia (n.tr.)

² Benbow, numele unui amiral englez. A trăit la sfârșitul secolului al XVII-lea. (n.tr.)

³ Scripetele pe care se înfășoară lanțul ce ridică ancora. (n.tr.)

Și bățul din mâna lui semăna a pârghie. Bătu cu bățul acesta în ușa, și când tata ieși în prag, îi ceru cu glas răstit un pahar de rom.

Tata îi aduse romul, și el prinse să bea, savurând cu aer de cunoscător fiecare înghițitură. Din când în când se întrerupea pentru a-și arunca privirea ba la firmă, ba la stâncile din apropiere.

— Bun loc, spuse el în slârșit. Tocmai potrivit pentru o tavernă. Cred că ai mușterii cu duiumul, nu-i așa, prietene?

Tata răspunse că, din păcate, nu prea are mușterii.

— Fie și așa! spuse marinarul. Eu, unul, mi-am găsit culcușul... Ei, prietene! Îl strigă el pe omul cu roaba. Vino-ncoace și ajută-mă să car lada înăuntru... Aii să stau aici o vreme, urmă el. N-aveți nicio grijă, nu-s mofturos. Un pahar de rom, niște șuncă și un

scrob - iată tot ce-mi trebuie. Și stâncă de colo, de unde să văd corăbiile în largul mării... Ați vrea să știți și cum îmi zice? Puteteți să-mi spuneteți „căpitane”. Iar dacă mai poftiți și așa ceva - luați de acilea!

Și zvârli pe podea câteva monede de aur.

— Când s-or sfârși astea, veniți de-mi cereți altele, rosti el cu asprime, privind de sus la tata.

Ce-i drept, nu-i păcat: deși străiele de pe el nu păreau cine știe ce bune și nici vorbirea nu-i era prea aleasă, bătrânul nu arăta a marinar de rând. Mai curând l-ai fi putut lua drept căpitan de corabie ori un secund dintre cei de prinși să poruncească și să li se supună oamenii. Se simțea că-i place să se și grozăvească puținel.

Omul cu roaba ne povesti că bătrânul a sosit ieri de dintrineată cu diligență, a tras la hanul „Royal George” și chiar din prima clipă a început să se intereseze de toate hanurile așezate pe malul mării. Auzind vorbe bune despre hanul nostru și aflând că-i așezat într-un loc mai dosnic, departe de sat, căpitanul a hotărât să se stabilească la noi.

Asta-i tot ce am putut afla despre chiriașul nostru.

Era un om tăcut din fire. Rătăcea zile întregi în jurul golfului și se cătăra pe toate stâncile, luându-și cu el ocheanul de aramă. Serile se retrăgea de obicei într-un ungher din sala cea mare, lângă cămin, cerea niște rom și apă, le amesteca și tot sorbea alene din tăria asta. Nu răspundea dacă-l întreba cineva o vorbă, îi arunca doar o căutătură cruntă și prindea să forăie pe nas, ca o sirenă de corabie pierdută în ceață. Ne-am deprins curând și noi, ca și mușterii noștri, să-l lăsăm în pace. În fiecare zi, întorcându-se de la plimbare, ne întreba dacă n-au trecut cumva pe drum niște marinari. La început credeam că-i lipsește tovarășia oamenilor de teapa lui, dar pe urmă am început să ne dăm seama că de fapt se ferește ca de foc să dea ochii cu ei. De se întâmpla să-și facă drum spre Bristol vreun marinar, poposind în cale la „Amiral Benbow”, căpitanul îl cerceta cu privirea de după perdelele de la ușă și doar după asta intra în sală. De lață cu asemenea mușterii tăcea de obicei ca peștele.

Eu știam prea bine care-i pricina, căci căpitanul îmi povestise de cine se teme. Mă luase odată mai la o parte și-mi făgăduise să-mi dea câte un bănuț de patru penny de argint la fiecare întâi ale lunii, numai „să fiu cu ochii în patru, și dacă văd cumva vreun marinar fără un picior”, să-i dau îndată de știre. Când venea ziua de întâi și-mi ceream simbria, căpitanul prindea iar să forăie pe nas, privindu-mă fioros, dar peste câteva zile îmi aducea totuși bănuțul și-mi repeta porunca să fiu cu ochii în patru la „marinarul fără un picior”.

Ajunsesem să-l văd și în vis. În nopțile furtunoase, când vântul zguduia din temelii toată hardughia noastră, iar valurile mugeau în golf, înălțându-se spunegânde până-n buza stâncilor, îl visam într-o mie de feluri, fioros ca o mie de diavoli. Iar piciorul i-l vedeam tăiat ba de la genunchi, ba de la sold. Uneori mi se nălucea în chip de monstru, și singurul lui picior părea să-i crească de undeva din mijlocul trupului. Se lua după mine, tot topăind așa într-un picior și sărind peste garduri și șanțuri.

Scump mă costau cei patru penny ai mei pe lună, plătiți cu asemenea vise năstrușnice.

Dar lăsând la o parte spaima ce mi-o băgase în oase cu poveștile lui despre marinarul cel șchiop, mă temeam mult mai puțin de căpitan decât toți ceilalți oameni din jurul meu, care tălăiau de frica lui în serile când, amestec de rom, se pornea să-și cânte cântecele acelea sălbatice și nerușinate, fără să-i pese de nimeni. Uneori îi venea cheful să poftască toți mușterii la masa lui, să le facă cinste cu un pahar. Oaspeții dărdăiau de spaimă, dar el nici nu se sinchisea, silindu-i să-i asculte poveștile despre fel de fel de aventuri, ori să-i țină toți în

cor isonul. Si atunci peretii casei noastre se cutremurau de rãcnete „lo-ho-ho și-un șip de rom”, cãci toți mușteriii, de teamã sã nu-l supere cumva pe cãpitan, se strãduiau sã strige și sã cãnte care mai de care. În asemenea clipe bãtrãnul era groaznic la vedere: ba bãtea cu pumnul în masã cerãnd tãcere, ba se fãcea loc, dacã-l intrerupea cineva punãndu-i vreo întrebare, ba, dimpotrivã, se infuria, dacã nu-i puneã nimeni întrebãri, cãci, dupã pãrerea lui, asta însemna cã nu e ascultat cu toatã luarea-aminte. Nimeni n-avea voie sã se ridice de la masã pãnã nu-i veneã lui somnul. Atunci pornea, șontãc-șontãc, și, clãtinãndu-se, se ducea sã se culce.

Dar și mai înspãlmãntãtoare decãt el erau poveștile lui. Groaznicele lui poveștile, în care figurau din belșug spãnzurãtorile, torturile, furtunile, pirații din Marea Caraibilor, cuiburile de tãlhari și nelegiuirile lor.

